

Везучий

Євген Дудар

Вперше мені сказали цей комплімент у дитинстві. Коли витягнули з річки:

— Видать, везучий. Інший на його місці вже б давно задубів...

З того часу мені справді почало везти.

Уже через кілька днів я впав із ясена. На голову свого товариша Федька. І скрутив її. А собі тільки переламав руку.

— Він у тебе народився в сорочці, — казали сусіди батькові. — Везучий...

Якось так виходило, що чим більше я входив у літа, тим частіше мені везло.

Одного разу в парку на мене наскочило троє. Зняли ондатрову шапку, витрусили з кожуха гонорар, який я одержав за гумореску.

— Вам повезло, — порадував мене сусід.— Могли ще якоюсь залізякою по голові стукнути або ножом під ребро штрикнути.

До речі, про ребра.

Я їхав у таксі. По дорозі підсіло троє. Шофер петляв— крутив поміж машин, а тоді вривався в зустрічного МАЗа. Сам до лікарні не дотягнув. Ті теж дух випустили. А мені лікар каже:

— Ви везучий. Відбулися десятима ребрами й одною ногою...

Коли я повернувся з лікарні, мені знову повезло. В кімнаті на столі я застав записку:

"Васю! Не осуджуй мене. Ти знаєш, що я люблю Андрія. Я пішла від тебе назавжди!"

Я полегшено зітхнув. Нарешті. Сталось, як жадалось. Я вже давно зауважив, що виконую функцію стовпа, до якого моя жінка прив'язана, щоб Андрій знав, де її шукати.

Та тут до кімнати зайшов товариш. І всю мою радість як рукою зняв:

— Знаю, знаю, — кивнув на записку.— Бачив, як ішла... Не повезло тобі, Васю... Не повезло.